

Forhandling af alle de lærde og sagkyndige Mænd, der her ere tilstede. Jeg beklager, at der ikke ogsaa er Kvinder her, at de ikke have Valgbarhed til Folkethinget og tillige naturligvis helst Valgret, saa vi kunde faae en mere alsidig Behandling af dette Thema. Jeg har ikke hørt Spørgsmaalet stillet paa anden Maade, end at Alle ere enige om, at selv under meget vanskelige Omstændigheder er det modbydeligt, at en Ægte-mand mishandler sin Hustru, hvad det saa end er, der ligger bagved, og i hvilken Grad end Mishandlingen har fundet Sted. Derom, synes jeg, Alle ere enige, at Sligt skal straffes tilbørlig, dersom der derved kan opnaas noget Gavnligt enten for Samfundet eller for vedkommende Families eget Liv. Hvad der har foranlediget Andragendet, er, at Straffeloven ikke skal have truffet det Rette i denne Henseende. Det siges jo anbefalerne af Andragendet, dog ikke ganske det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Gode), medens Ordføreren siger: Straffeloven træffer det Rette. Der er Skjellet; Skjellet mellem de ærede Talere ligger ikke i Handlingens Karakter, i Handlingens Strafbarhed i og for sig, men i, hvilket Maal Straffen skal have, for at den bedst kan tjene Niemedet, virke affrækkende, og i Tilfælde af, at Vedkommende dog ikke har ladet sig advare, ramme ham tilstrækkelig. Der er jeg nu ikke ganske af samme Mening som Forvareren af Andragendet. Jeg kan ikke skjønne, hvad de ville ubrette for Kvinden ved denne Henviisning. Den høitærede Minister siger, at, naar der foreligger saadanne Tilfælde, der komme under Politiets Behandling, kan Hustruen ad Bevillingsveien blive stilt fra Manden. Altsaa, det kan ske under den nuværende Lovgivning; den tager ikke i dette Tilfælde Bevillingsmyndigheden fra Administrationen. Forfaavidt behøver Forholdet altsaa ikke at forandres ved en Henviisning af Andragendet. Det er et vigtigt Spørgsmaal til Vedkommelse af, hvorledes og hvornaar dette Husliv skal kunne fortsættes eller ophøre, hvor en saadan Mishandling fra Mandens Side har fundet Sted. Der sker aldeles ikke nogen Forandring, men det er overmaade vigtigt, thi naar det kommer saa vidt, at de skulle til Politiet sammen, saa har det altid staaet for mig saaledes, at jeg ikke kan begribe, hvad det skal føre til, naar de komme tilbage, thi enten Manden faar en mindre eller en større Straf, kan jeg ikke se, hvorledes de, de have bygget paa Helvede sammen, atter kunne komme til at leve sammen efter en saadan Misfære. Med Hensyn til Forbønnen da har den kun faaet en meget ringe Blads i den nuværende Straffelov. Der er jo aabenbart ikke saa lidt Forskjel selv mellem anbefalerne af Andragendet i Henseende til, hvilken Betydning Forbøn skal have. Men naar dette er saa, forekommer det mig, at selve Straffelovgivningen har truffet det Rette ved at give Forbøn en meget

besteden Blads. Det synes ikke at være ret Mange, som fuldstændig ville ubelufte dens Betydning, altsaa derved rører Andragendet heller ikke. Saa er der selve Straffen; den høitærede Minister sagde: Jaar jeg Andragendet, betyder det egentlig, at Thinget opfordrer mig til at tage Spørgsmaalet om strengere Straffe og Fremsettelse af Lovforslag derom under Overveelse. Det er meget klart. Den høitærede Minister siger jo i Reglen meget klart, hvad det og det betyder overfor ham, og det Samme har han, som sagt, gjort idag. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds fortalte os, at det kunde taale Overveelse, hvorvidt ikke Minimum skulde hæves op til nogle Dages Vand og Brød istedetfor „Fængsel“, altsaa simpelt Fængsel. Men naar det nu, som han oplyste, næsten er blevet Praxis, navnlig ved Højesteret, at sætte Minimum til Vand og Brød, saa tror jeg dog ikke, at det efter denne almindelige Praxis vil skade at lade det nuværende Minimum staa; thi der kunde virkelig ogsaa tænkes Tilfælde, navnlig efter den Maade, hvorpaa Ordet „mishandler“ i § 202 defineres, hvor en Domstol vel ikke kunde undlade at dømme, men hvor den dog efter de foreliggende Omstændigheder maatte sige som saa: Her taler den moraliske Mishandling som Undskyldningsgrund for den fysiske Mishandling maatte endog i den Grad for den Anklagede, at det laveste Minimum af Straf bør anvendes. Jeg ser altsaa ikke fjerneste Anledning til, efter hvad der er oplyst af det ærede Medlem, at søge Minimum forhøjet, og da det ærede Medlem meddelte os, at under særdeles stærpende Omstændigheder kunde Straffen stige til Forbedringshusarbejde, ja endog under Sammenstød med andre Forbrydelser langt højere — jeg skal minde om § 203, hvorefter Straffen allerebe kan gaa op til 4 Mars Forbedringshusarbejde — vil jeg spørge: hvad ville De gjøre med saadanne Tilfælde, i hvilke Forhold vil man rette de øvrige Straffe, hvorfor have De ikke talt om Spørgsmaalet i Slutningen af § 202, hvor der tales om Mishandling af sine egne eller Andres til Gns Omsorg betroede Børn? Det Spørgsmaal har man slet ikke rørt ved, skjøndt det er af fuldt saa alvorlig en Natur som det andet. Jeg siger, at, naar nu Stillingen er saaledes med Hensyn til Straffen, og naar den vedkommende Forurettede ved Siden af at faae sin Ægtefælle saaledes dømt endogsaa med fire Mars Forbedringshusarbejde — eller med endnu alvorligere Straffe efter andre Bestemmelser i Straffeloven — kan faae Skilsmisse, tror De saa, at noget Husliv vil være mere betrygget, hvis disse Straffe forhøjes, saa at Hænen kunde blive endnu sødere for den anklagende Ægtefælle? Jeg tror ikke paa den Moralitet i Familielivet, som ærede Medlemmer skabe for Hustru eller Børn ved disse meget strengt stærpede Straffe. Jeg tror ikke derpaa; jeg tror, at, naar man først efter Straffeloven faar